

Dá brann skapið úr hans augum,
af sér braut hann haft og taug.
breiddi strax út b.ða vængi
og burtu út í geiminn flaug.

Að morgni, þegar þorpsins búa
þörfin út til starfa dró,
var hinn fagri fákur horfinn;
fólkið skildi' ei hvernig þó.

Það sá nú að þar sem áður
þolinmóður dvaldi hann,
spratt upp lind svo spegillögur
úr sporum hans og áfram rann.

Og sú lind sem aldrei þrýtur
ávalt gleður fólkið þar.
Þeir sem af henni þyrstir drekka
fá þrek og raunabæturnar.

E J. Á.

